

άνθρωπος, καλός φίλος και σ' αγαπούσε το βλέπει. Η οικογένειά του τι κάνει; Οι κόρες του τι κάνουν; Πόσο χάρηκα, όλοι χαρήκαμε! Σου 'γραψα τόσα πολλά, μπαμπά μου, αλλά σ' έχω επιθυμήσει τόσο σε χρειάζομαι. Όχι μόνο εγώ αλλά κι ο Φώτης, κι η μαμά κι η Ελλάδα σε χρειάζεται. Είναι τόσο όμορφη η Ελλάδα! Δεν έχει τα πλούτη και τα τόσα και τόσα της Αυστραλίας αλλά είναι όμορφη, αλλιώςικά όμορφη, συνεχώς στολισμένη. Έχει τόσα πράγματα εδώ για μας. Εδώ είναι οι ρίζες σου, οι ρίζες του παππού, οι ρίζες ολονών μας. Θέλω τόσο πολύ να τις μάθω, να τις γνωρίσω και με σένα θα ήταν πιο εύκολα. Έλα. Έλα γιατί η Ελλάδα, το χωριό, ο τόπος σου εδώ σε χρειάζονται. Το ξέρω την αγάπες την Αυστραλία αλλά εδώ μπορείς να προσφέρεις πιο πολλά και το ζητάει ο τόπος. Τα ζητάει και τα χρειάζεται τα παιδιά του. Ας κάνει τον έξυπνο ο Έλληνας, ας είναι φωνακλός, ας είναι εκρηκτικός, κι ας φαίνεται, πολλές φορές, σκληρός και άγριος, κατά βάθος είναι καθαρός σαν τον ήλιο, τη θάλασσα και τον ουρανό. Αρκεί να ξέρεις να τον πλησιάσεις. Μόλις σε μάθει και μπεις στην καρδιά του στην δίνει ολόκληρη, χωρίς δισταγμό. Πάρ' τον μακριά απ' το ποδόσφαιρο και τα πολιτικά κι είναι ο καλύτερος άνθρωπος του κόσμου. Ολους, μπαμπά μου, όλους σαν και σένα τους χρειάζεται η Ελλάδα μας. Χρειάζεται την πείρα σας και τη σοφία σας. Χρειάζεται να της φέρετε όλα αυτά που μάθατε τόσα χρόνια σ' άλλους τόπους...

Τελειώνω τώρα και στο λέω, μπαμπά μου, θα είχαμε έρθει όλοι με τη μαμά - το 'χει προτείνει τόσες φορές - αλλά εγώ δεν θέλω. Έχω μέσα μου το παλιό σου όνειρο, εκείνο που η φτώχεια και οι καταστάσεις σκοτώσανε. Μα πίστεψέ με έχουν αλλάξει πολλά. Δεν θέλω να πεις όχι, όσο κι αν σε πληγώσαμε, όμως δεν θέλω να ξαναβρεθούμε στην πλανεύτρα Αυστραλία - έτσι την έλεγες; - το ξέρω θα μας κρατήσει εκεί, γι' αυτό καλύτερα να 'ρθεις εσύ. Ο Φώτης κι εγώ είμαστε παιδιά της, δεν μας χάνει, αλλά κι η Ελλάδα θα 'ταν κρίμα να μας χάσει τόσο νωρίς. Έλα σε περιμένουμε. Έλα!

Σ' αγαπώ χίλιες φορές
Σπύρος

(Σκούπισαν σχεδόν ταυτόχρονα τα μάτια τους... Ο Μιχάλης πρώτος έσπασε τη σιωπή.)

ΜΙΧΑΛΗΣ: Έλα... έλα, δεν χωράς άλλο εδώ πια, φίλε μου!

ΤΑΚΗΣ: (Σαν να μιλάει στον εαυτό του.) Σαν και μένα τα λέει! Έτσι ήμουν κι εγώ, όλο όνειρα... Αχ! να 'ξερε πόσο θα πληγωθεί... Πόσο κακό κάνουν τα όνειρα...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Εσύ... Εσύ το λες αυτό; Εσύ ζητάς απ' το παιδί σου να μην έχει όνειρα, να μη σου μοιάσει;

ΤΑΚΗΣ: 'Όχι... 'Όχι δεν ζητώ κάτι τέτοιο, αλλά σκέφτομαι... ναι... ναι πόσο θα πικραθεί.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Γιατί; Γιατί ζητάει να κάνει αυτό που δεν έκανες εσύ; Γιατί πια σ' εσένα, σ' αυτά που τον δίδαξες;

ΤΑΚΗΣ: Εγώ;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ναι, εσύ! Εσύ, η ζωή σου, τα έργα σου, τα πιστεύω σοι, και σημερινά πιστεύω σου, όχι εκείνα που τα καμπούριαζε η φτώχεια και 'βαλαν στα πόδια.

ΤΑΚΗΣ: Μα, Μιχάλη, δεν μπορώ να πάω εγώ στην Ελλάδα και να της πάρει της Κούλας τα παιδιά;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Και ποιος σοφίστηκε κάτι τέτοιο;

ΤΑΚΗΣ: Κι όμως αυτό της αξίζει!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Γιατί;

ΤΑΚΗΣ: Εσύ λες γιατί;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ναι εγώ! Εγώ που έτυχα πρώτος της αγάπης σου, της συγγνώμης σου.

ΤΑΚΗΣ: Μα... Εσύ... εσύ είσαι άλλο.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Μη μου πεις ότι χτύπησες την πόρτα μου από οίκτο...

ΤΑΚΗΣ: (Πάει κοντά του.) Τι είπες, φίλε μου, τέτοια την πέρασες τη φιλία μου;

ΜΙΧΑΛΗΣ: 'Όχι... όχι ποτέ, γι' αυτό στο λέω εγώ. Εγώ, αυτός που σύρθηκα πιο κάτω από την Κούλα. Ναι, φίλε μου, εκεί είναι η θέση σου.

ΤΑΚΗΣ: Δυστυχώς, η Κούλα το ράγισε το γυαλί της αγάπης μας.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δεν είναι γυαλί η ζωή κι η αγάπη, Τάκη, ούτε η καρδιά, ας λένε έτσι τα λόγια και τα παραμύθια. Η Κούλα είναι η γυναίκα που αγαπάς και σ' αγαπάει, η μάνα των παιδιών σου. Αξίζει, ναι, αξίζει, της ανήκει η συγγνώμη σου. Συγχώρεσέ την.

ΤΑΚΗΣ: Δεν μπορώ, φίλε... δεν μπορώ.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ναι μπορείς! Μόνο εσύ μπορείς. Εσύ ο Τάκης ο Ακριβόπουλος μπορείς.

Αν δεν μπορούσες, τότε δεν θα 'ξίζες τέτοιο γράμμα και τέτοια παιδιά.

ΤΑΚΗΣ: (Κουνάει το κεφάλι του.) Δηλαδή πάλι Ελλάδα... πάλι οι παλιοί καημοί... πάλι καινούργιες ανηφόρες, πάλι αγώνες με λιανοντούφεκα!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Εσύ, φίλε μου, μόνο έτσι, ναι μόνο έτσι, με αγώνες θα μπορούσες να ζήσεις. Δεν θα τα 'θελες ποτέ διαφορετικά.

ΤΑΚΗΣ: (Μένει σκεπτικός.) Ναι... Ναι, έχεις δίκιο, φίλε μου. Να ερχόσουν κι εσύ μαζί μου!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Εγώ;

ΤΑΚΗΣ: Ναι, εσύ. Μόνος σου το είπες δεν θέλεις τώρα ψευτοσυντάξεις.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ναι αυτό είναι αλήθεια... Κι η Μαρία θα το 'θελε τόσο πολύ, θα ήταν ίσως ένα φάρμακο.

ΤΑΚΗΣ: Η Μαρία την έχει μέσα στην ψυχή της την Ελλάδα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Κι ο γέρος;

ΤΑΚΗΣ: Ο κύριος Κίμων αναπνέει με τη σκέψη, τη θολή σκέψη, να βρεθεί στον τόπο του. Εξάλλου θα ήταν άδικο να πεθάνει εδώ.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Θα ήταν όμως έγκλημα να τον πηγαίναμε στην Ελλάδα και να τον σούρναμε από ράτζο σε ράτζο στα νοσοκομεία.

ΤΑΚΗΣ: Ναι, εκεί έχεις δίκιο. Αλλά θα έχει και μερικά πλεονεκτήματα, το να βρεθεί στο σπίτι του, ίσως τον βοηθήσει τόσο ψυχολογικά.

ΜΙΧΑΛΗΣ: (Μιλάει αργά.) Δεν είναι, φίλε μου, ο γέρος που θα με σταματούσε. «Όχι δεν είναι ο γέρος. Έχω τόσα χρέη εδώ...

ΤΑΚΗΣ: Χρέη; Τι χρέη;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Χρωστάω. Ναι, Τάκη, χρωστάω σ' αυτό τον τόπο. Χρωστάω να πληρώσω, στο γείτονα, στο φίλο, στον κάθε άγνωστο. Χρωστάω να δουλέψω, να ξαναμπώ στη ζωή, να σβήσω τη μουτζούρα του μετώπου μου.

ΤΑΚΗΣ: Τι μουτζούρα, Μιχάλη;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τη μουτζούρα του μπλάτζια... Τη μουτζούρα αυτή που τη βλέπω σε τόσα μάτια. Εγώ δεν ήμουν ποτέ μπλάτζιας κι έγινα λιποτάκτης της ζωής. Ναι, τέτοιος κατάντησα εφτά χρόνια τώρα.

ΤΑΚΗΣ: Δεν είπαμε αυτά θα τα ρίξουμε πίσω μας;

GALAXIAS
GREEK RADIO
151.850 mhz

SYDNEY
NEWCASTLE
CENTRAL COAST

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΑΠΟ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΚΥΠΡΟ

Ελληνικός Ραδιοφωνικός Σταθμός
που εκπέμπει στη συχνότητα **151.850** μεγακύκλω
24 ώρες το 24 ωρο - 7 ημέρες την εβδομάδα

Τηλ.: (02) 9759 0000 • Fax: (02) 9740 4733
Διεύθυνση: **888 Canterbury Road Roselands NSW 2196**
e-mail: galaxias@galaxias.com.au • web: www.galaxias.com.au

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

